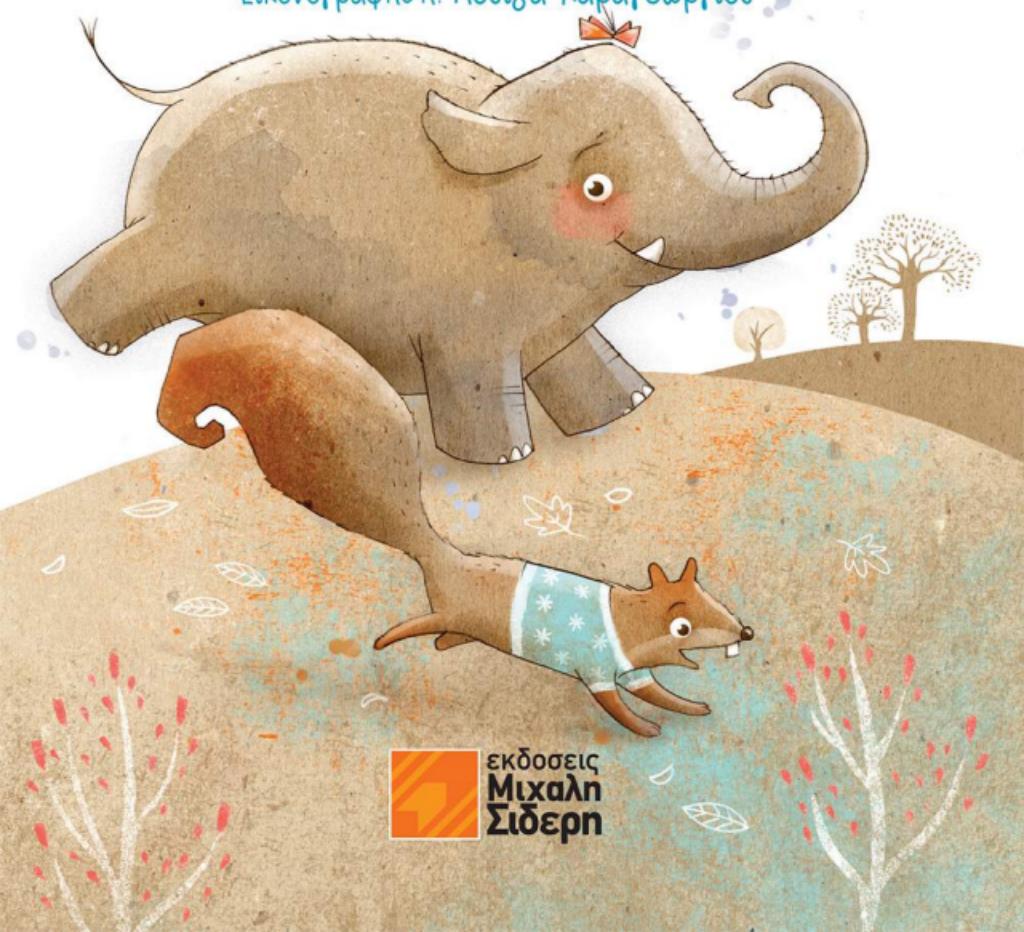

Δελίνα Βασιλειάδη

POMI KAI MIPANTĀ

Εικονογράφηση: Λουίζα Καραγεωργίου

Μια όμορφη καλοκαιρινή μέρα,
ένα μικρό ελεφαντάκι, ο Ρόμη, είχε
πάει να παίξει στο πάρκο μαζί με
τα άλλα ελεφαντάκια. Ανέβαιναν
στις κούγιες, έκαναν τραμπάλα
και τσουλήθρα, έπαιζαν κρυφτό,
χοροπιδούσαν, έτρεχαν. Μιλούσαν
και γελούσαν πολύ ευτυχισμένα.

Κάποια στιγμή, όμως, η Ρόμη
ένιωσε μια μικρή ενόχληση στο
αριστερό ματάκι της.

«Μάλλον κάποιο σκουπιδάκι μπήκε
στο μάτι μου» σκέφτηκε. Έτριψε
γρήγορα τα μάτια με την προβοσκίδα
της και συνέχισε το παιχνίδι.

Όμως, ο πόνος γινόταν ολοένα
και πιο έντονος. Όταν πια έγινε
ανυπόφορα ενοχλητικός, η Ρόμη ούτε
έκλαψε ούτε γκρίνιαξε, αλλά πήγε
τρέχοντας στη μαμά της. Σκεφτόταν:
«Η μανούλα μου πάντα ξέρει τι
πρέπει να γίνει, ώστε να νιώσω
καλύτερα».

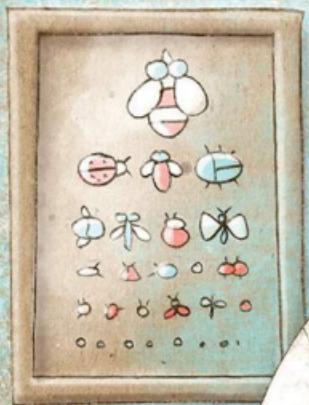
«Τι σου συμβαίνει, καρδιά μου;»
ρώτησε η μαμά-ελεφαντίνα.

«Μανούλα, με πονάνε τα ματάκια
μου» απάντησε η Ρόμη.

«Πρέπει οπωσδήποτε να πάμε σε
έναν γιατρό» αποφάσισε η μαμά. Και
αμέσως, ξεκίνησαν για το ιατρείο.

Εκεί τους υποδέχτηκε ο γιατρός.
Αφού εξέτασε προσεκτικά τη Ρόμι,
είπε:

«Δεν είναι κάτι ανησυχητικό.
Ωστόσο, Ρόμι, θα πρέπει για
μία-δύο μέρες να φορέσεις ένα
ζευγάρι ειδικά γυαλιά. Αυτά θα
προστατεύουν τα μάτια σου. Άλλα
για αυτό το διάστημα δεν θα
βλέπεις. Καθόλου».

Στο άκουσμα αυτού του νέου, η Ρόμη πικράθηκε. Φόρεσε, όμως, χωρίς αντιρρήσεις τα γυαλιά και... μεμιάς, όλα σκοτείνιασαν. «Πού πήγαν όλοι;» αναρωτήθηκε λίγο τρομαγμένη.

«Μαμά! Πού είσαι; Δεν βλέπω τίποτα» είπε δυνατά.

«Σε δύο μέρες που θα γίνεις εντελώς καλά, θα ξεχάσεις όλη αυτή την περιπέτεια» παρηγόρησε το μικρό ελεφαντάκι ο γιατρός.

